

La tempesta en un got d'aigua

Què passarà avui? Quins viarans seguirà l'inevitable debat polític? Es plantejarà, a l'últim, aquest? Caurà el Govern actual, ferit de mort, per la llança certera de Don Alexandre? Heu-vos ací el que ahir es preguntaven molts i el que no pocs donaven com a qüestió principalíssima. Hom diria que no han passat els anys i que encara vivim en aquell temps que els destins de la nació vivien a mercè d'una frase de Maura o d'una traveta de Romanones. El fracàs més gran de Primo de Rivera és no haver extirpat la política anterior al cop d'Estat. Ell podia fer-ho. Nosaltres no. La dictadura no tenia fre. La República té davant un die, la Constitució i una doctrina, la democràcia. D'aquest die i aquesta doctrina es valen els enemics de la llibertat per a obstruir i dificultar l'obra de consolidació republicana. I la República no pot dir-los res, perquè llur actitud abusiva i estòlida, s'arropa a les essències democràtiques respectuoses amb el dret de les minories. Aquestes coses no poden extirpar-se constitucionalment, dins la legalitat. Només pot anihilar-les la Dictadura o la Revolució. Aquella no va saber o no va voler fer-ho. La Revolució fou massa generosa, massa element i va deixar solts els gats feréstecs de la reacció i que la monarquia sense tallar-los prèviament les ungles. Ara en toquem les conseqüències.

El govern actual, és d'esquerres. Té una obra a accomplir que significa l'execució del programa minimalista revolucionari, inspirat i exigít pel poble que va enderrocar el rei. Això, naturalment, molesta tota una colla de senyors que s'esglaiaven de pensar que una política social enèrgica i exigent pogués estruncar-los llurs beatífiques digestions. I tota aquesta gent s'agrupa en un bloc que tracta de fer presoner al senyor Lerroux per tal que vulgui acabdillar-la. El senyor Lerroux, fins ara, s'ha mostrat força més hàbil i intel·ligent que aquells que volen entronitzar-lo per força i ha vingut nedant i guardant la roba amb una agilitat no acostumada als seus anys. El seu discurs de Saragossa, clau de la incompatibilitat que és plat del dia d'avui, no va tenir més remei que pronunciar-lo

per tal d'evitar que la seva heterogenia host iniciés la desbandada cap a programes més perillosos que el seu. Cal agrair-li que per a evitar mals majors digués coses que potser no sentia. Però és de doldre que no posés cura en abstenir-se d'agraviar els socialistes, alludint-los en termes un xic massa poc diplomàtics.

Avui, uns i altres, anuncien coses grosses. No hi creiem. Tot plegat no té la importància que hom li dona. Es una tempesta en un got d'aigua. Una bufada forta del cap del Govern pot tombar el got i buidar-lo.

Ahir començà el tan esperat debat polític. Parlà el senyor Lerroux i parlà el senyor Azaña. Avui ha de seguir el senyor Lerroux en l'ús de la paraula. Sembla, però, que el senyor Lerroux porta les de perdre.

La producció de cibada

El Departament d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, atent a valoritzar tots aquells productes naturals de la terra que representen una superació dels tipus corrents presentats al mercat, organitza un concurs entre els productors de cibada de les comarques de la Segarra i Urgell, a l'objecte de despertar en ells l'estímul d'un major perfeccionament dels mètodes de cultiu i així contribuir a l'obtenció d'un producte dotat de la conformació, uniformitat i llimpieja indispensables per aconseguir una cotització més elevada, d'acord amb les seves altes propietats.

A l'objecte que la localitat on se celebri el concurs sigui igualment assequible als agricultors de les dues esmentades comarques, els organitzadors han decidit celebrar aquest concurs a Tàrraga, l'Ajuntament de la qual ciutat ha ofert col·laborar en la seva organització.

Els industrials maltejadors de Catalunya, contribueixen també amb l'aportació de valuosos premis en metàl·lic, els quals junt amb els que ofereix la Generalitat, seran atorgats d'acord amb les bases que oportunament es publicaran.

Homenatge Popular Català a Galícia

Al Poble de Catalunya:

Es evident que la instauració del nou règim nascut de les ànsies populars de llibertat ha servit per a desvetllar en els pobles oprimits pel centralisme monàrquic espanyol totes les virtuts adormides i els ha posat en peu, dalerosos de recobrar llur personalitat. Els fets són encara massa recents perquè s'hagi d'esmentar amb detall, i les incidències i visicituds que estem travessant constitueixen una prova eloqüentíssima dels diversos esperits nacionals que hi havia latents en el cos d'Ibèria. Les vibracions de Catalunya no són úniques en aquest conjunt heterogeni i els catalans hem pogut constatar amb satisfacció que, paraleles a les nostres, es manifestaven d'una manera ben acusada les del País Base i les de Galícia.

Tota la història del poble gallec, d'aquest poble exemplar amarat de poesia, està fitada de lluites per la consecució de la seva llibertat. Els llibres ens parlen ja dels heroics celtas que s'oposaven primerament a la invasió romana, després a la dels jueus, més tard a la dels musulmans, a la dels gods, a les incursions dels normands i a l'opressió castellana. Alfons IV de Castella mostrà el seu poder dominador suprimint l'autonomia gallega i els Reis Catòlics imposaren forts càstigs a Galícia per no haver volgut decantar-se de llur costat. En els temps moderns, en 1814, els gallecs es sublevaren contra l'absolutisme de Ferran VII, i en 1846 contra el de Narvèz, fins que la política monàrquica acabà d'adormir del tot la personalitat gallega i la convertí en quatre "províncies" més de l'Estat espanyol.

La República ha arribat per a portar-nos un règim més liberal, i almenys així creiem tenir dret a esperar-ho. No serien republicans els governants espanyols si tancaven els ulls i es tapaven les orelles per caure en idèntiques ignomínies que la monarquia. Davant del bell panorama de les personalitats nacionals erectes i inconfusibles, ens sentim optimistes i volem creure que les maniobres perfidioses i subterrànies no poden prosperar. Els pobles vius sabran ocupar llur lloc d'honor quan arribi el moment, i

entre aquests pobles ens sentim joiosos de comptar-hi Galícia, el nom de la qual, sols d'evocar-lo ja ens parla d'un amor ingenu a la terra, d'un amor suau com la música d'un alborada o com els versos dels seus inconfusibles poetes.

Avui que des dels homes que representen Galícia a les Corts Constituents d'Espanya, Otero Pedrayo i Castelao, que tantes proves de fraternal afecte ens han donat en sumar-se a la defensa dels nostres drets, vénen a visitar-nos, convidem al nostre poble a retre a Galícia en llurs persones el més fervorós homenatge de simpatia, de fraternitat, d'amor de què Catalunya és capaç. Diem-ho amb la nostra aspra sinceritat com el nostre cor està sadollat d'agraïment i de joia i com desitgem ensems la llibertat del poble gallec per a emprendre junts en la nostra diversitat característica la nova ruta que tants anys fa que albirem i encara no hem pogut arribar a assolir.

Tots els partits polítics catalans, presidits per la màxima representació del nostre poble, la Generalitat de Catalunya, us conviden a assistir als actes que es celebraran dimecres, dia 20, per tal de testimoniar a Galícia els més alts sentiments d'afecte i admiració envers la terra de Rosaliade Castro, de Curras Enríquez i de Concepción Arenal.

EL COMITÈ EXECUTIU

Barcelona, juliol de 1932.

Política alemanya

Berlin, 19.—La proximitat de les eleccions generals fa que tots els partits polítics es moguin extraordinàriament.

La reacció de les esquerres contra els hitlerians ha estat tan intensa que aquests àdhuc arriben a demanar l'ajornament de les eleccions, excusant-se en què domina un règim de terror.

Els nazis, en dir això, obliden que els seus oradors han contribuït enormement a fomentar aquest estat d'excitació.

De totes maneres això representa un crit d'angoixa, que evidencia la situació no prou ferma dels nacionals-socialistes.